

Bakalářská práce se věnuje srovnávání próz Egona Hostovského se zřetelem na téma krize moderního člověka. Navazuje na diskurs o jeho díle a diskutuje jeho různá hlediska zejména pak prisma psychologické, existenciální a minoritně také souvislosti s realistickým a expresionistickým narativním půdorysem. Dále exponuje vývoj Hostovského poetiky a recepci jeho pozdní tvorby zejména románu Dobročinný večírek. Práce se opírá především o poznatky a pojmy představených v z publikacích Vladimíra Papouška, Lubomíra Doležela a Františka Kautmana. Výsledky komparativní analýzy poukazují na vnitřní spojitost narativního zobrazování viny a úzkosti zejména v románu Dům bez pána a povídkovém souboru Listy z vyhnanství, umožňující představu nové autenticity lidského subjektu, pro níž je příznačná modernistická nejistota a vykořeněnost. Ty také zcela podmiňují i axiologické hledání v Hostovského díle. Výjimku představují Hostovského politicky orientované romány Sedmkrát v hlavní úloze a Půlnoční pacient, v nichž se objevuje množství konzervativních konstrukcí a dekadentních úvah. Motivicky se ústřední vývoj poetiky projevuje také v zobrazování roztráštěné identity jedince, které začíná v románu Ztracený stín s představou možné opětovné integrace a končí románem Všeobecné spiknutí smířením se s existenciálním statutem neumožňujícím jednoznačné určení. Tato tematika se dále projevuje v zobrazování nadcházející smrti a nejasné transcendentní naděje v osobní sféře života, která jí stojí v opozici, jak vyplývá z možné interpretace románu Tři noci.